

er hensigtsmæssigt. Dernæst forekommer det mig ogsaa, at dette Tillæg kommer i Strid med den Anskuelse, som ligger til Grund for Begyndelsen af 15de S., hvortil det er henført, idet heri nemlig er bestemt, at til 3die Behandling af en Sag kun Endringsforslag kunne stilles af 5 Medlemmer. Den Anskuelse, der her ligger til Grund, er altsaa den, at det ikke er ønskeligt eller i det Hele hensigtsmæssigt, at der stilles Endringsforslag til 3die Behandling. Men naar man dernæst tager en Bestemmelse, som nøder et Medlem til at fremkomme med Endringsforslag, naar han vil tale mod Loven i det Hele, da forekommer det mig rigtigt nok, at man derved kommer i Strid med den Anskuelse, som ligger til Grund for Paragrafens 1ste Deel. Naar jeg har sagt, at jeg ikke anseer dette Tillæg for at være nødvendigt, idet jeg støtter mig til en parlamentarisk Fortolkning, saa skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg troer der gives visse parlamentariske Regler og Sædvæner, som, skøndt de ikke findes i de fleste Regulativer og heller ikke findes optagen i det, som er vedtaget af det ærede Thing, dog er saa anerkjendt, og saa nødvendig maa følges, at, naar man ikke vil tage Hensyn til dem, saa vil man ikke komme til nogen rigtig Fortolkning af en lovgivende Forsamlings Regulativ. Man har med Rette kaldet dem „Sagens Natur“ og jeg troer ikke, at det er muligt at kunne afvige fra dem, naar man vil faae en rigtig parlamentarisk Fortolkning ud af Regulativet. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa et Par Exempler. Det er en almindelig Sætning, at Enhver er sine egne Ords bedste Fortolker. Men denne Sætning har en langt større Udvidelse i det Parlamentariske, end udenfor Samme. Naar et Medlem bemærker, at hans Ord ere blevne misforstaaede af et

andet Medlem, saa er Sagen dermed afgjort, og det andet Medlem, som har yttret sig over de Ord, der ere blevne brugte, er ikke berettiget til derom at yttre nogen Tvivl eller sige, at de Ord kunde ikke forstaaes paa den Maade. Den eneste Undtagelse derfra er, forsaavidt disse Ord skulde indeholde noget Fornærmeligt mod et af de andre Medlemmer i Forsamlingen; thi da er det Formandens Sag at afgjøre, hvorvidt den Fortolkning, som gives af det Medlem, som har brugt Ordene, er tilstrækkelig, eller hvorvidt Sagen skal gaae videre, om muligt den, der har brugt Udtrykkene, skal kaldes til Orden. Men udenfor dette Tilfælde er det almindelig antaget, at intet andet Medlem er berettiget til at drage i Tvivl den Fortolkning, som et Medlem har givet over sine egne Ord. Det er dernæst en anden Regel, at der kun kan diskuteres over een Gjenstand. Naar der under en Sag opstaaer et formelt Spørgsmaal, da maa det formelle Spørgsmaal først behandles og bringes til Ende, uden man kan gaae over til Sagens Realitet, fordi det vilde lede til en stor Forvirring, naar man saaledes vilde behandle de to aldeles forskellige Spørgsmaal under Et. Det staaer ikke i vor Forretningsorden, men jeg troer det er umuligt andet, end at man maa anvende denne Regel, for at den tilbørlige ordentlige Gang kan finde Sted ved Forhandlingen. En lignende parlamentarisk Regel er den, som jeg troer bør komme til Anvendelse, naar der er Spørgsmaal om Fortolkningen af § 15, og den Regel, jeg sigter til, det er den, at saamange Stadier som et Lovforslag skal gjenneemgaae, saamange Diskussioner skal derover finde Sted. Det er denne almindelige Sætning, som jeg troer maa komme til Anvendelse, naar der er Spørgsmaal om, hvorledes Paragraph 15 skal forstaaes.